

ZAJATCI

DEBRA JO IMMERGUT

Pro čtenáře Johna Fowlese, autora kultovního románu *Sběratel*

ZAJATCI

Copyright © 2018 by Debra Jo Immergut

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Pavel Kaas, 2020

Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2020

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2020

ISBN 978-80-7642-886-7 (pdf)

ZAJATCI

DEBRA JO IMMERGUT

VENDETA

JOHNOVI NAVŽDY

ŠANCE

1

ZDRŽTE SE PŘEBÍRÁNÍ PROFESIONÁLNÍ ROLE, POKUD BY MOHLO DOJÍT K NARUŠENÍ OBJEKTIVITY

*(Etické principy a kodexy chování Americké
psychologické asociace, standard 3.06)*

To, co se stalo mně, je univerzálně platné. A mohu to dokázat.

Zkuste si vzpomenout na lidi, které si pamatujete ze školy. A teď se zaměřte na jednu jedinou osobu, na tu, která byla hvězdou vašich snů. Na tu, která ve vás pokaždé, když jste ji zahlédli na chodbě, probouzela pocity z doby, kdy jsme ještě nebyli homo sapiens. Ten přival adrenalínu v mozkovém kmeni. Jinými slovy: posedlost.

Představte si, že se k vám ta osoba přibližuje. Blíží se k vám hlučnou přeplněnou chodbou, pořád blíží, až k vám, a míjí vás. Ty vlasy, ta chůze, ten úsměv.

Trochu vám stoupl puls. Je to tak?

Na tom vidíte tu moc. Představujete si prostě holku, už jsou to roky, a vy si vybavíte holku ze školy, samá ruka, samá noha, a přece vám ta představa dokáže pořád ještě rozvibrovat mozkovou kůru a rozhodit vám dýchání.

Tak vidíte. V těchhle situacích prostě nastupuje něco mimo naši vůli.

A teď si zkuste představit něco jiného: jste dvaatřicetiletý muž a pracujete jako psycholog. Sedíte ve své suterénní

kanceláři v poradenském centru nápravného zařízení státu New York. V ženské věznici. Je pondělí ráno, přišel jste pozdě do práce a neměl čas ani si nastudovat případ, ani se podívat do programu. Dovnitř vchází první odsouzená, oblečená do fasovaného žlutého vězeňského úboru.

A to je ona.

Je až šokující, jak se nezměnila. Pořád jako by to byla ta holka, co se k vám blížila chodbou lemovanou praskajícími dvířky šatních skříněk. Ty vlasy... ta chuze.

Nerozhodilo by vás to trochu?

Buďte k sobě upřímní. Vůbec nedokážete odhadnout, co byste dělali.

Poznal jsem ji okamžitě. Jak by také ne? Ona není z těch, na jaké se dá jen tak snadno zapomenout. Nebo alespoň z těch, na jaké bych zapomněl já. Zvlášť pokud jde o tvář. Snad bych ji mohl přirovnat k té záplavě květin, které moje matka hýčkala na záhonech podél domu. Byly prostě půvabné takovým tím nepřekvapivým, domácíkým způsobem, ale vyzařovaly z nich záblesky vnitřní komplikovanosti, když jste se dívali dostatečně pozorně. Tahle tvář zůstávala odstrčená kdesi v propadlišti mé paměti téměř patnáct let. A po celou tu dobu se stávalo, že ji tu a tam něco – někdy melodie z toho správného období, jindy stačilo zahlédnout joggerku s dlouhými narezlými vlasy – vyzvedlo do popředí. Kdybych chodil na srazy – což nechodím –, pokaždé bych se vrhal po pozvánce a pospíchal tam se jmenovkou na saku, jen abych se o ní něco dozvěděl, abych alespoň zjistil, jestli se vůbec ukáže. Abych viděl, co se z ní stalo.

Tak teď jsem to viděl. Seděla naproti mně na plastové židli, rozmazané černé logo vězeňské správy státu New York nad srdcem.

Nepoznala mě, to mi bylo jasné. Nezpozoroval jsem ani záblesk, natožpak snad plamínek poznání.

Nepokoušel jsem se připomenout se jí. Co bych mohl říci? Vyhrknout její jméno a jak se sakra máš a co tě sem přivádí? Ne. Zatímco jsem se pokoušel celou tuhle situaci nějak zpracovat (ona? tady?), odsunul jsem se ke kartotéč-ní skříni v koutě, kde jsem měl věci na přípravu čaje: malý červený plotýnkový vaříč, krabičky s čajem oolong a earl grey, papírové kelímky, plastové lžičky. Krátký čajový rituál navozoval atmosféru pohody, díky níž se klientky přece jen poněkud uvolnily, takže jsem ho prováděl téměř při každém sezení. Zatímco jsem roztřeseně připravoval dva kelímky, vychrlil jsem na ni ty svoje obvyklé úvodní fráze: vítám vás, díky, že jste přišla, stanovíme si nějaká základní pravidla, co mi tady prozradíte, neopustí tyto stěny... Proslov, který bych po šesti měsících v téhle práci dokázal odříkat, aniž bych o něm musel přemýšlet. Nabídl jsem jí kouřící kelí-mek a ona přijala. S úsměvem, který mě trochu bodl. Znovu jsem se posadil a uchopil kelímek do obou rukou, aby se mi zklidnily. Na lístku přicvaknutém k její složce stálo, že byla právě propuštěna z izolace. Zeptal jsem se jí na to, ale její odpověď jsem neslyšel. Nemohl jsem si pomoci a nechal se unášet vzpomínkou. Vzpomínkou, která mi na mysli za ta léta vytanula nesčetněkrát, podobně jako některá z těch vlezlých rozhlasových reklam ze školních let. Když jsem si na to vzpomněl a přitom ji měl přímo před sebou, měl jsem co dělat, abych se neošival. Zvládl jsem ale zachovat profes-ionální dekorum a nevtět se.

Vzpomínal jsem na její nahá záda, na tu bělostnou plo-chu připomínající bílou vlajku, a na ten okamžik, kdy jsem zahlédl prs. To když se pootočila, aby se natáhla na lavici pro osušku. Její vlasy – ta rudá záplava s hnědými podtóny – jí splynuly po prsu a barevně dokonale ladily s bradavkou. Jason DeMarea a Anthony Li se hihňali, jen já jsem mlčel. Visel jsem na zdi pod oknem dívčí šatny, prsty mě bolely, jak jsem svíral betonovou římsu, a špičky tenisek jsem zarýval

do cihlové zdi. Tohle byl můj nápad. Všiml jsem si, že v ten slunečný, nijak nepříjemně chladný listopadový den jsou okna pootevřená, aby se větralo, a tuhle členku dívčího juniorského lehkooletického týmu jsem zahlédl odcházet po závodě samotnou do šaten. Sportovního dne jsem se účastnil jako sportovní redaktor školního časopisu Lincoln Clarion. Mou specializací byly dívčí kolektivní sporty a Anthony byl sportovní fotograf se stejnou specializací, takže si asi umíte představit, jakou pozici jsme měli v redakci Clarionu a na střední škole Lincoln High vůbec. Jason DeMarea se k nám prostě jen přidal, protože takhle v úterý po škole neměl nic lepšího na práci.

Pochechtávali se, šťouchali do sebe lokty, a když se dooblékla (bleděmodré manšestráky, triko poseté jiskřivými květy), spustili se z římsy. Já jsem se ale držel dál a pozoroval ji. Seděla na lavičce a zavazovala si kotníkové sportovní boty. Pak popadla zmuchlaný sportovní dres a přitiskla si ho na oči. Viděl jsem jen kousíček jejího obličeje a rozkošné ouško – to s tím provokativním dvojitým piercingem, se stříbrným drátěným kruhem a těsně nad ním s miniaturním stříbrným Pegasem, kterého jsem tajně zkoumal, když jsem při geometrii seděl za ní. Říkal jsem si, jestli symbolizuje její vztah ke koním, bohémství, nebo nějaký její jiný rys, který nikdy nerozluštím. Otřela si zmuchlaným dresem obličej a najednou vypadala opravdu nesmírně vyčerpaně. Oční víčka měla celá opuchlá. A pak vzhledla ke své otevřené skřínce. Hodila tam dres a natáhla se k otevřeným dvířkům. Byl tam nalepený nějaký obrázek. Z místa, odkud jsem ji šmíroval, jsem nepoznal, co to je. Prudce za tu nálepku šklubla a strhla ji. Pak dvířka přibouchla a máchl rukou, aby se zbavila zmačkaného papírku. Ten se jí ale přilepil na dlaň. Na okamžik se na ten přilepený žmolek zadívala a pak se rozplakala. Potom znovu otevřela skříňku a tu zmuchlanou papírovou kuličku opatrně uložila na dno. Zavřela dvířka

a zakryla si oči dlaněmi. Po chvíli vyšla ze šatny a zmizela mi z očí.

Otevřel jsem její složku. Přejížděl jsem pohledem text, aniž bych ho vnímal. Trochu jsem se jí vyptal na její nedávný pobyt v izolaci a přešel k obvyklé diagnostice osobnosti. Vypustil jsem pár rutinních frází, ona odpověděla a já jsem se konečně začal znovu koncentrovat. Poslouchal jsem a neříkal nic o Lincoln High, o jejím nahém prsu, o odtržené samolepce ani o tom, že to já jsem ten kluk, co seděl při geometrii v poslední lavici. Neřekl jsem jí, že v tu sezónu, kdy závodila, jsem byl na ochozech pokaždé, když běžela, a že vím, že vyhrála jenom jednou, právě ten slunečný listopadový den. Neřekl jsem, že vím, že její otec byl po jedno volební období kongresmanem, neřekl jsem ani, že jsem ji zpovzdálí zbožňoval každý dlouhý a matoucí den svých středoškolských studií. Zjevně si mě nepamatovala. Jestli mi to vadilo? Možná... Ale jen velmi nevtíravě, potlačeně. Ne že bych to nějak vědomě vnímal. Každopádně jsem se nepřipomínal.

Dokončili jsme diagnostickou část a pak mi řekla, že má problémy se spaním. Prý kvůli hluku, kvůli křiku, který se na jejím bloku v noci ozývá. Střídavě svírala a rozvírala dlaně v klíně a pak se mě váhavě zeptala, jestli by jí nepomohly nějaké prášky. „Potřebuji prostě na pár hodin vypnout,“ řekla.

Nemohl jsem si nevšimnout popraskaného rajčatově červeného laku na nehtech. Jestli měly všechny moje klientky něco společného, pak to byla dokonalá a obvykle v úžas uvádějící manikúra – duha a kokosové palmičky, jména milenců, blyštivé proužečky, hvězdičky a srdíčka. Tyhle ženské si nehty nekousaly. Ty si je pěstovaly. Ona měla nehty krátké. Zničené.

Bezmyšlenkovitě jsem začal na modrý recept vypisovat zoloft. Zvedl jsem se ze židle, obešel stůl a podal jí ho. Když vstala, byla o hlavu menší než já. Sklopené oči, dlouhé řasy.

Pár jemných pih. Odtrhl jsem od ní pohled, narovnal ramena a napřímil se, jak to jen šlo. „Tohle dejte asistentovi doktora Polkinghorna o dvoje dveře dál.“

Přečetla si recept a tiše poděkovala. Snad minutu jsme tam jen stáli. Přemítal jsem, jestli říci to, co jsem docela určitě říci měl. „Ehm... víte co?“ začal jsem. A pak jsem místo toho řekl něco úplně jiného. „Rád bych si vás zařadil na seznam stálých klientů. Myslím, že bychom mohli vyzkoušet pár řešení.“

Zkřivila rty v tom nepatrném, melancholickém úsměvu. „Výborně,“ odvětila a obrátila se k odchodu. Když vycházela ze dveří, koňský ohon se jí jemně natřásal v zátylku.

Nechat ji odejít a neprozradit jí, co vím, bylo porušení etiky, první z mnoha, jichž jsem se od té chvíle dopustil. Směrnice Americké psychologické asociace hovoří o vztazích z minulosti jasně. Je třeba je přiznat, a pokud by takový vztah mohl jakkoliv narušovat objektivitu, nesmí terapie pokračovat. Ve směrnících je to stanoveno naprosto jasně.

Nejspíš někdy v tu dobu jsem se přestal směrnici řídit. Až do té chvíle jsem byl víceméně průměrný, zákonů dbalý a směrnice respektující občanek.

Ona to všechno změnila, ačkoliv to vůbec neměla v úmyslu, tahle osoba ve fasovaném žlutém mundúru, s tváří květinčky ze dvorka. Ta, kterou jsem si tak jasně pamatoval jako dívku. Ta, na kterou se nezapomíná.

Nemohu ji tu jmenovat. Říkejme jí M a pojďme dál.

2

KVĚTEN 1999

Miranda Greenová se narodila v Pittsburghu v Pensylvánii, větší část dětství strávila na předměstích Washingtonu, D. C., a v květnu 1999, ve dvaatřicátém roce svého života – a byl to tak půvabný květen, jaký na východním pobřeží málokdo pamatoval –, měla v plánu zemřít v New Yorku. Tedy v Milford Basin, stát New York. Konkrétně v ženské věznici, která se rozkládala na 154 akrech, vykáčených uprostřed javorových lesů s hustým podrostem, nedaleko města Milford Basin.

V Milford Basin vlastnil ve 20. letech pozemky Rockefeller nebo Roosevelt nebo nějaký jiný pracháč, tvrdívali realitní makléři potenciálním kupcům. Onen bohatý člověk však byl – z realitního hlediska bohužel – nadšeným zastáncem nápravy vzpurných dívek. A tak někdejší loveckou chatu vystřídalá nápravné zařízení a dnes, po nějakých sedmdesáti letech, je to regulární státní věznice s nízkým až středním stupněm ostrahy. Ženy už tu nejsou považovány za vzpurné. Jsou to pachatelé, zločinci, a potřebují čtyřmetrový plot ze silného pletiva vylepšený nahoře cívkami z žiletkového drátu a střežený ozbrojenými hlídkami.

Věznice vznikla za dvěma pahorky, které ji dělí od nepříliš vábného centra Milford Basin. Na jejich úpatí se rozkládá

rozlehlý oplocený areál a v něm spřádala Miranda své plány. Rozhodla se pro předávkování prášky. Těch byl v systému nadbytek; více než polovina dam v Milford Basin je měla předepisované přímo státem: Xanax, Lithium, Librium a Prozac tu zdravotnický personál dával denně. Jisté temné figury je tu nabízely i ke koupi – samozřejmě, farmaceutika se dala koupit, stejně jako spousta jiných věcí. Často ale bylo jednodušší nechat si je předepsat v poradenském centru. Jako diagnóza stačila deprese, násilné představy nebo třeba jen obyčejná sociální fobie. Medikamenty se předepisovaly benevolentně, protože všude tak dobře fungovaly.

Miranda si přála zemřít, protože po téměř dvaadvaceti měsících ve vězení neviděla důvod, proč by tu měla strávit zbytek trestu. Ten měl trvat tak nechutný počet let, že si ani netroufala to číslo přesně připomínat. Čas si od jisté doby raději představovala jako silnici mizející kdesi v mlze. Na podmíněčné propuštění neměla šanci, a až by jednou vyšla na svobodu, byla by daleko, daleko starší, než je teď. Příklad, že si svobodu bude vychutnávat současně s útrapami pokročilého věku, jí nepřipadal jako dostatečný důvod, aby dál vlekla své smrtelné břímě. Chtěla je už odhodit.

Proto Miranda navštívila poradenské centrum. Představa návštěvy u cvokaře ji žádným zvláštním nadšením nenaplněovala. Její matka ji kdysi k někomu podobnému jednou objednala, v těch turbulentních dobách jejího dospívání po tom, co zemřela Amy. Odmítla tehdy nastoupit do auta. Jednoduše řečeno – nikdy nebyla sebezpytující typ. To podědila po svém otci. V Milford Basin, kde porce nevyužitého času připomínaly spíš zející obří krátery, se ale dalo těžko vyhnout úvahám o svém životním poslání. Co jiného by se tu také dalo dělat? A po dvou týdnech v izolaci si skutečně vytrýbila myšlení. Čím hlouběji sama v sobě bádala, tím jistější si byla. Nebude čekat, až osud udělá další tah – copak už si s ní nepohráł dost? Nedostala už od něj dostatečně tvrdou

ránu? Ne. Teď vezme ona sama osud do svých drobných, nevýznamných, uvězněných rukou.

V pondělí v 9:30 Miranda vykročila po asfaltovém chodníku spojujícím blok 2A & B s dlouhou nízkou administrativní budovou, kde se odehrávaly návštěvy a kde sídlilo poradenské centrum. Míjela starou Onidu, která si vybíjela frustrace prací na zahradním pozemku vyčleněném vedením věznice. Onida neměla povolené zahradnické nářadí – ostré kovové nástroje pro ni prostě nebyly to pravé –, a tak se v jarní hlíně plné žížal hrabala rukama a kusem lepenky ve tvaru rýče a přitom si cosi pobrukovala. Opodál čekaly trsy petúnií darované místním dámským zahrádkářským spolkem. Když kolem ní Miranda procházela, Onida vzhlédla. „Bůh je dobrý, to je jisté,“ řekla.

„Myslíš?“ odvětila Miranda a kráčela dál. Slyšela, jak za ní Onida cosi mumlá. Obloha zářila až bolestně modrou barvou. Slabý větřík, který ji hřál na kůži, přinášel vůni posečené trávy. Pořád si nedokázala zvyknout na tu představu, že může vyjít ven a nad sebou má jen nebeskou bář. Žádný tlustý beton, žádní zamčení chudáci. Byla venku z izolace teprve tři dny. Ty dva týdny v izolaci – v díře, jak tady dámy říkaly – jaksi oploštily její vnímání, jako by ji vylisovaly a vysušily. Exotický exemplář do herbáře. Dala by se oživit v nějakém živném roztoku? „Těžko,“ zašeptala si pro sebe.

Neznám já ho odněkud? Na první pohled jako by z něj vyzařovalo cosi nejasně povědomého, ta tvář – možná už ho někde viděla nebo je jen podobný někomu známému. Šedomodré oči, vlasy husté, blond, mírně rozčuchané. Pod světlým strniskem robustní čelist. Nevypadá zle, docela pohledný, takovým tím nenápadným způsobem. Bylo třeba se podívat pořádně, aby si toho ženská všimla. Frank Lundquist, přeříkala si v duchu jeho jméno, aby si otestovala, jak jí to zní.

Byl to první muž v civilu, s nímž téměř po roce hovořila, když nepočítala rodinné příslušníky a advokáta. Tím by se dalo vysvětlit, jak neobvyklý jí připadal.

„Vítám vás,“ řekl a roztržitě se hrabal v papírech na stole. „Díky, že jste přišla.“ Hovořil zvolna, hlas měl hluboký. Když náhle vstal, uvědomila si, že je docela vysoký. V koutě na kartotéční skříni stoupala pára z šumící malé elektrické konvice. Zády k ní zdlouhavě zápolil s kelímky a přitom mlel něco o základních pravidlech. „Co mi tady prozradíte, neopustí tyto stěny.“ Alespoň že čaj byl báječný. Už jen kvůli němu stálo za to se sem táhnout. Posadil se, našel složku a zahleděl se do ní. Miranda si nechala páru z čaje stoupat do nosu a prohlížela si přitom pramen vlasů hladký jako ptačí křídlo, spadající přes jeho obočí. Snažila se vymyslet, jak zavést řeč na léky.

Konečně vzhlédl od složky a promluvil. „Píše se tu, že jste byla právě propuštěna z izolace. Můžete mi sdělit, co se stalo, že jste se tam ocitla?“

Zahrála překvapenou. „To v té složce není?“

„Rád bych slyšel vaši verzi.“ Opřel se na židli. Nedařilo se mu udržet soustředěný pohled. Zadíval se jí do tváře, pak uhnul. Tak se to pořád opakovalo.

To by mě za chvíli nervově odrovnalo, pomyslela si.

„Moji verzi.“ Dovolila si nepatrný úsměv. „Nevěděla jsem, že mám pořád ještě nárok na vlastní verzi.“

Přikývl. „Poslouchám.“ Přejel si dlaní po tváři. Ozval se zvuk, jako když pohladíte smirkový papír. „Nespěchejte. Máte čas.“

Sledovala roztřepené bílé chomáčky mraků plující kolem úzké výseče okna dva a půl metru nad její hlavou. Ležela v koutě cely na izolaci a pokoušela se dívat z okna umístěného tak, aby vůbec nic neodhalovalo. A zatímco sledovala ty chomáčky, pomalu si začínala uvědomovat rytmický rachot.

Hluboký opakující se zvuk, který jí v jakémsi primitivním jádru jejího bytí připomněl rané dětství. Jen si nedokázala vybavit, co by to mohlo být.

Přistoupila ke dveřím a vyhlédla špehýrkou, tím kouskem vyztuženého skla velikosti houbičky na nádobí. Jediné, co viděla, byly dveře cely naproti přes chodbu: za nimi seděla Patti, která zavraždila chirurga při dohadech o platbách od Modrého kříže a Modrého štítu.

Přiložila ucho k nevelké kovové záklopce, která se odklápěla třikrát denně, když přinášeli jídlo. Rachot se ozýval i přes tenký ocelový plech.

Spustila se na podlahu opatřenou kluzkým šedivým hrudkovitým nátěrem, od které věčně táhlo, a přiložila ústa k ani ne třicentimetrové mezeře pode dveřmi. „Patti.“

Žádná odpověď. Zkusila to znovu. Pak náhle ten rachot poznala. Patti chrápala, zhluboka a hezky nosem. Chrápala úplně stejně jako kdysi Mirandin otec, když se jako malá holčička v noci probouzela ze snů. Patti usnula. Patrizia Melvoinová, HIV pozitivní transka, podvodnice z Morrisanie v Bronxu, chrápala přesně ve stejném tempu a rytmu jako Edward Greene, někdejší kongresman z osmadvacátého pensylvánského okrsku.

Miranda se posadila na podlahu a zachichotala se. Zachichotala se, a ten zvuk byl jejímu sluchu cizí. Tak cizí, že okamžitě zase zmlkla. Ale chrápání jelo dál.

Byl to její poslední den v izolaci, a už teď trval celou věčností. Znovu zamžourala vzhůru k tomu cípku oblohy. Určitě už musí být po poledni.

Z izolace obvykle propouštěli ráno. Proč ten odklad? Myslela na svoje fotografie, na svoje oblečení, na instantní polévku, která na ni čeká na cele v uzamčeném boxu. Povolila si flanelový pléd. Byl matně žlutý a připomínal jí župany, co s Amy dostávaly k Vánocům od babičky Rosalie – pokaždé ke svému strašlivému zděšení. Daleko raději by dostávaly

panenky, které se daly česat a líčit, nebo dirigentskou hůlku, případně živého králíčka. Pléd vyfasovala, když jí při přemís-tění do izolace odebrali standardní žlutou uniformu. Shodila ho ze sebe a stáhla si státem nařízené kalhotky. V izolaci jste nesměli mít vlastní oblečení, takže jste měli logo vězeňské správy státu New York dokonce i přes zadnici.

Zadívala se na ocelový záchod. Bez víka, bez prkénka. Jen zející mrazivý chřtán. Posadila se. A začala nadskakovat nahoru a dolů. Rychle.

Před čtrnácti dny by tohle Miranda nedokázala. Když jí Patti o téhle bizarní zábavě vyprávěla, prohlásila: „Zas tak moc mi ta zábava chybět nebude.“

Patti se uchechtla. „Tady nemáš ani kabelovku, ani Reader’s Digest na čtení.“

Prvních pár dní bylo v pohodě – podařilo se jí propašovat si sem čtyři prášky na spaní, které jí vnutila Lu, když už bylo jasné, že Mirandu čeká izolace. Strčila si do každé nosní dírky po dvou tabletkách. Byla si sice jistá, že ji prozradí dýchání ústy, ale nestalo se tak. Díky práškům byla příjemně utlumená. Jenže ty došly, a jí nezbylo než civět na ten cípek nebe, přes který se začal v nejasných záblescích zjevovat Lewis Patterson a Duncan a ještě horší obrazy. Netrvalo dlouho a ona se propadla do agónie opakujících se vzpomínek. To už si zoufale přála zaměstnat mysl jakýmkoliv způsobem, jen aby ji nějak vytížila a potlačila vlastní myšlenky.

A tak si dřepala na záchod a hopsala. Odrážela se. Nejdřív k tomu přistupovala se skepsí. Pak se dokonce začala smát. Jak směšné počínání. Smála se, ale pokračovala. Jako by jela v anglickém sedle, tak jako v Camp Piney Top v před-hůří Alleghen, když jí bylo devět. A pak uslyšela vibrující mlasknutí. Ano, to její nadsakování vyvolalo pístový efekt. Voda byla potrubím odsáta a trubky zůstaly prázdné. Klekla si k záchodu, pevně semkla víčka, zacpala si nos a sklonila hlavu do mísy.

Slyšela hlasy.

Tmavé, na zakázku šité obleky, zářivé italské kravaty z hustého hedvábí uvázané na mohutný uzel. Plus dokonale sladěné kapesníčky. Jeden den paví modř, příště tmavý karmín se zlatou stylizovanou lilií. Miranda si občas říkala, jestli zrovna kvůli tomu nedostala tu pátku k zešílení. Z jejího právníka peníze přímo sálaly. Členové poroty – kuchař z pizzerie a řidič sněžného pluhu – si představovali, že sestřelují princezničku, co trůní na naduté hromadě prachů. Neměli tušení, že zděděný kapitál, o němž se tolik psalo v novinách, onen majetek Greenových z Pittsburghu, budovaný celá desetiletí za banketními stoly, na zadních sedadlech přepychových limuzín a na luxusních terasách, je už dávno vydrancován. Jeho podstata vykrvácela v nákladech na reklamu během poslední, neúspěšné kampaně jejího otce. Alan Bloomfield, znalec úžasných italských kravat a kapesníčků, byl dávný rodinný přítel, otcův spolužák a ctitel její matky, a své služby jí poskytoval s výraznou slevou.

Alanova dcera Bethanne Bloomfieldová byla stejně stará jako Mirandina sestra Amy. Svého času to byly nejlepší kamarádky; chodily spolu nakupovat do centra Twin Oaks Mall, do kina, zamykaly se spolu u Amy v pokoji. Dvojka čtrnáctiletých holek toužících po dobrodružství. Miranda si pamatovala, jak jednou stála ve dveřích do pokoje a děvčata se šlechtily na ples střední školy. Fény, žehličky na vlasy – hluk a pach připomínaly menší továrnu. Dospělí nebyli doma. Parádnice se rozhodly vyplenit toaletní stolek Barbary Greenové, plný baňatých lahviček s parfémů. Kochaly se temnými, poutavými názvy jako Opium a Skin Musk. Pak Bethanne otevřela prádelník Edwarda Greena a ve spodní zásuvce objevila krabičku kondomů značky Trojan. „Oni používají gummy?“ vyjekla.

Amy jí krabičku vyškubla. Pozorně si ji prohlédla a pak zamračeně prohlásila: „Myslím, že máma má tělisko.“

Bethanne jí krabičku zase sebrala, vylovila z ní jeden z těch malých polštářků a strčila si ho do kapsy. Amy si vzala taky jeden a teprve pak krabičku vrátila zpátky do úkrytu.

Miranda nevěděla, co je to tělísko, a když se na to později Amy zeptala, odpovědi se nedočkala.

Tímhle mohla Miranda trávit celé hodiny – vyhledáváním okamžiků ze svých mladých let, scén z bezpečného střípku dávné minulosti. Vzpomínky ale jaksi sklouzávaly do nebezpečných míst. Bethanne dnes byla rovněž právničkou, provdala se za právníka a bydleli v nájmu v komplexu činžáků v Bethesdě. Od Bethanne její mysl přeskočila zpátky k Alanu Bloomfieldovi, který prkenně seděl po její levici, tlumeně poklepával tužkou o poznámkový blok a sledoval, jak se mu obhajoba hroutí pod rukama.

Odtud, jakkoliv se to pokoušela zastavit, směřovaly vzpomínky k ženě vypovídající před soudem, k jejímu panovačnému, přitom však roztřesenému hlasu, k jejímu rosolovitému tělu. Výkladní skříň zničených nervů a zármutku. „Můj bratr se nikdy neoženil. Byl občanským pracovníkem armády v Saigonu. Kapitánem dobrovolných hasičů. Můj bratr byl ušlechtilý muž.“ Pak ta žena propukne v pláč. A nikdy se nepodívá směrem, kde sedí Miranda.

Pro stát byla číslo 0068-N-97, protože byla osmašedesátou vězeňkyní zavřenou v tom roce do nápravného zařízení vězeňské správy státu New York N neboli do nápravněvýchovného ústavu Milford Basin. Žila v bloku 109C, v cele číslo 34, což byla poslední cela jižní strany východního křídla.

Tady byla bachařka Beryl Carmonová jejím starozákonním bohem, přísným, ale často milujícím, všemocným a děsivě nevyzpytatelným. Lu se k Mirandě přitočila hned první den, objala ji kolem ramen a tlumeně ji informovala o vrchní strážné. „Carmonová je sakramentsky chytrá mrcha,“ varovala ji. „Na tu si dávej bacha.“

V tom měla Ludmilla Chermayevová, původem z Moskvy, později z Sheepshead Bay, pravdu. Jako ostatně ve všem, co se týkalo Milford Basin, jak Miranda záhy zjistila. Jen během prvního měsíce jejího pobytu na bloku Carmonová Mirandě udělila dvanáct trestných bodů.

Barb Greenová nedokázala pochopit, jak její dcera dokázala nakumulovat tolik porušení kázně, že se ocitla jediný trestný bod od přeložení na izolaci. „Ve škole jsem na tvoje chování neslyšela nic než samou chválu. Ve čtvrté třídě jsi byla v chování nejlepší z ročníku,“ posmrkávala, schoulená v šumu návštěvní místnosti, a cupovala papírový kapesník. Mirandina matka se snažila tentokrát neplakat, ale stejně k tomu zase došlo. Spousta kapesníků, vyplavené kontaktní čočky. „Nemohla bys jen dodržovat pravidla, zlatíčko?“ žadonila Barb. „Nemohla by ses prostě snažit?“

Jenže Miranda pravidla dodržovala. Snažila se nezbláznit a držet se stranou od problémů, prostě se jen starat o svoje a dělat, co se má: to si slíbila hned první týden tady. Dokonce si to jako přísahu zapsala do paperbackového výtisku zkráceného vydání bible od April Nicholsonové. Na tom April, která na příjmovém oddělení velela cele naproti té, kterou obývala Miranda, trvala. „Ty jsi stejná jako já,“ řekla jí tu první hroznou noc se smrtelně vážným výrazem v kulatém obličejí s tvářemi jako z leštěného bronzu, půvabnými tmavými očima a plnými, temně rudými rty, z nichž jako by přes chodbu vyzařovala útěcha i krása. „Nejsem běhna z ulice, nikdy jsem nebyla a nikdy nebudu,“ řekla April tím hlasem s hlubokými tóny promísenými s nevýraznou jižanskou měkkostí, který začínal být Mirandě oporou. „Dělej všechno to, co já, a nebudeš tu mít problém.“

Problém nebyl s Mirandou. Problém byla Beryl Carmonová. Když Miranda té první noci vyšla z příjmu, vlekla za sebou vyfasované oblečení v černém plastovém pytli a April ji následovala s jejími knihami a papíry, Carmonová na ni

čekala na bloku 109C. „Máš před sebou velící strážnou tohoto bloku,“ upozornila ji a významně si poklepala na odznak. Kudrnaté hnědé vlasy jí lemovaly protáhlé lícní kosti, a když kráčela, pouta a baterka se jí natrásaly na širokých bocích a přední kapsy stejno kroje se odchlipovaly jako uši. Pohlédla na hromadu v Aprilíně náruči a pak se s úšklebkem otočila k Mirandě. „Ty čteš? Já taky. Skvělé. Můžeme si podebatovat. Ale nechci vidět, že nosíš tyhle žabky.“ Ukázala na Mirandiny modré gumové sandály.

„Ty mi vydali ve skladu.“

„Ty jsou jenom do sprchy. Nesnáším koukat se někomu na prsty na nohou.“

To už je s pobavenou zvědavostí sledovalo několik žen. A všechny měly na nohou sandály. Na bloku bylo ostatně horko a zatuchlo jako v páře.

Carmonová sledovala, kam se dívá, a z prsou se jí vydral podrážděný povzdech. „Prosím tě, tady z dam si příklad neber. Jsou to chudinky, ale ty už se tak narodily. U tebe předpokládám vyšší standard.“ Mrkla na ni a zakývala obrovským svazkem klíčů. „Prostě se mi líbíš. Vážně. A teď dovol, abych tě seznámila s tvým pokojem.“

Carmonová jí často říkala Pornohvězda. Ostatní strážné jí začaly říkat Misska. A pro spoluvězeňkyně byla obvykle Miss Prell nebo Lady Prell. „Má vlasy jako od Prella,“ poznamenala Chica v blokové kuchyňce, když tam Miranda nebyla ještě ani týden. Vzhlédla přitom od fazolí, které zrovna míchala, a mávla dřevěnou lžící směrem k Mirandiným hustým, lesklým, rudohnědým vlasům. V té době už jí přerůstaly přes lopatky. „Jako můj brácha,“ řekla Chica. „Lesklé vlasy od Prella. Ten si je myje dvakrát denně. A jenom v Prellu. Nikdy v ničem jiném.“

„Takže ona si vlastně prelluje vlasy,“ přidala se další.

Vězeňkyně se takhle mezi sebou bavily jedna o druhé normálně. Miranda věděla, že se od ní zapojení do debaty

ani nečeká, ani není žádoucí. Prostě jen odehnala mouchu ze svého sendviče s hroznovou marmeládou a dál si četla o Tess z d'Urbervillů. Nevadilo jí, že jí říkají Lady Prell. Vůbec ne. Pokud šlo o její vlasy, skutečně byla vždycky tak trochu marnivá, a byla vlastně ráda, že se pořád ještě lesknou. Kondicionér už neviděly celé týdny. Ony se všechny ty pokyny z návodu – naneste v dostatečném množství, důkladně rozčesejte, vyčkejte pět minut, spláchněte – ve vězeňské sprše nedají dost dobře dodržet.

Chica byla ta s tou koupelnovou rohožkou. Tahle rohožka Mirandě vynesla třináctý trestný bod a odchod na izolaci. Narůžovělá jako pudr, chlupatá a trochu zašpiněná při okrajích. Miranda po ní zatoužila v okamžiku, kdy ji poprvé uviděla, protože jí připomněla hotel Flora v Římě. To jí bylo dvanáct a její otec tam měl vystoupení na nějaké konferenci. Všechno měli placeno. Táta, máma, Amy a Miranda, všichni bydleli zadarmo v hotelu s podlahami z temně zeleného mramoru, kde se na stropech vznášeli vymodelovaní andělíčci. Každý večer přišla pokojská, odhrnula pokrývky a na chladnou podlahu u nočního stolku jí rozprostřela tlustou růžovou osušku. „To máš na nohy,“ řekla jí matka. „Aby večer to poslední a ráno to první, co ucítíš, bylo pohlazení po nohou.“ Když Miranda uviděla tu koupelnovou rohožku, věděla, že pokud jen pocítí to pohlazení po nohou, možná by mohla mít šanci uchovat si přinejmenším zbytky duševního zdraví.

Zavedla na to řeč jednou u oběda. Dominikánky se jako obvykle shromáždily u mikrovlnky s povadlou ženštinou, které tu všechny říkaly Mami a která venku vedla úschovnu v Inwoodu. Podávala se rajčata z konzervy a instantní rýže. Většina Latinoameričanek na bloku nejedla v kantýně, až na pár výjimek z Marcyiny party. Miranda byla v tomhle kuchyňském spolku víceméně vítána. Byla za to vděčná; jídlo tu bylo slušné a ji jen mrzelo, že se na střední škole místo francouzštiny a němčiny neučila španělsky, aby stíhala konverzaci.

Každopádně ten den vyrozuměla, že Chica uspěla se žádostí o podmíněčné propuštění a do týdne by měla jít domů. Než si to Miranda stačila rozmyslet, vypadlo z ní: „Mohla bych si vzít tu rohožku do sprchy, Chico?“ Ostatní ženské se zachichotaly.

„Lady Prell chce tvou rohožku, Chico,“ ozvala se jedna.

Chica se na ni usmála. Byl to úsměv nesmírně laskavý, i přes tu mezeru mezi zuby. „Až budu končit, přijď ke mně na pokoj. Myslím, že jo.“

Vězeňkyně, a dokonce i dozorkyně tu celám říkaly „pokoje“, jako by byly v hotelu Flora.

V den, kdy Chica odcházela, zavládlo na bloku zvláštní napětí, protože v noci našli vězeňkyni na bloku D v křečích po zkvašeném dryáku namíchaném z natrhaného toustu, kostkového cukru, jablečných slupek a toaletní vody s broskvovou vůní. Všechny vězeňkyně musely zůstat na celách a celé dopoledne probíhaly prohlídky. U čtyř žen se našla kořalka, a byly odeslány na izolaci. Podrážděný vztek pulsoval chodbami až do odpoledne, kdy se Miranda vydala na druhý konec bloku, kde si Chica balila věci. Naproti přes chodbu troušila poznámky Dorcas, ženská kolohnát, samá ruka, samá noha, silná a s obličejem tvrdým a lesklým jako kaštan. „Mně soudce podmínku shodil ze stolu. Chicu pustí. Ale když chce jít ven Dorcas, bachařky nehnou ani prstem.“

„Jojo, Dorcas,“ ozvalo se za ní. Její parťačka, holka s těstovitým obličejem jménem Cassie, se vyvalovala na Dorcasině lůžku a čmárala si po bílé noze propiskou. „Ty jsi tady právě proto, aby měly bachařky co dělat.“

„Chico,“ zeptala se Miranda, „pamatuješ si, o čem jsme se tuhle bavily?“

„Koukni se jí na ruce. Takovýhle párátko vyzáblý se jen tak nevidí,“ ozvala se Dorcas a znechuceně si ji prohlížela.

„Ona si o sobě myslí, že je něco víc,“ rýpla si Cassie.

Chica téměř až smutně zvedla rohožku. „Dokonce jsem ti ji i vyprala, lady. Dostala jsem ji od ségry. Moc krásnej dárek.“ Pohládila růžovou chlupatou rohožku, jako by to byl mazlíček, a podala ji Mirandě.

„Já jsem tak šťastná, že jdeš ven, Chico,“ zamumlala Dorcas. „Ani netušíš jak.“

Chica se zaškaredila a podrážděně šklubla za vinylový závěs, aby zakryla vchod do cely. Závěs na ochranu soukromí, tak mu tady vězeňkyně říkaly. Materiál byl dodáván průhledný, ale dámy si vždycky našly způsob, jak to změnit. Chica se natáhla za lůžko a vylovila malinkou žiletku. „Občas se třepí. Tímhle jsem ji ořezávala.“ Vtiskla žiletku Mirandě do dlaně. „Sakramentsky dobře si to schovej,“ zašeptala.

Miranda strčila žiletku do kapsy, srolovala rohožku a zamířila zpátky do své cely. Žiletku ukryla do škvíry mezi zdí a umyvadlem. Pak si rozvinula rohožku na podlaze vedle lůžka, skopla tenisky a spočinula chodidly na tom teploučkém pohlazení. Lehla si na záda, s nohama přes okraj lůžka, a dvě hodiny strávila vzpomínáním na hotel Flora. Pokoušela se vybavit si každičkový detail toho výletu do Říma, zvláštní způsob otvírání oken i to, jak záviděla římským holkám, které jejich kluci vozili na skútrech. Jak jim matka na Foru četla z průvodce, všude kolem ztřeštěná záplava květin a pomerančovníků. Jak Amy se svými blond kudrnami a v těsných džínách upoutávala pozornost mužských v tramvajích a jak táta v restauracích žasl nad úcty. Bylo jí dvanáct. Rodina byla pohromadě. Nedotčená.

Těsně před večerním sčítáním se v jejím vchodu objevila Carmonová doprovázená Dorcas a Cassie.

„Co jsem vám říkala,“ ozvala se Cassie. „Tady je.“

„No, Pornohvězdo...“ Dozorkyně k ní loudavě přistoupila. Miranda se posadila na lůžku. „Tos zklamala. Ukrást rohožku takovéhle chudince.“

„To je nesmysl.“

„Mám tě potrestat za drzost?“

„Myslím, že byste tu holku měla potrestat za drzost.“

Carmonová se otočila k Dorcas. „Ty drž klapačku.“

Znovu se obrátila k Mirandě. „Jestli mi tu rohožku nevydáš, potrestám tě za drzost. Nepatří ti.“

Miranda si na rohožku sedla. „Tu mi dala Chica.“

Cassie nedůtklivě vypískla: „Chica ji dala mně! Vždycky mi ji slibovala a dala mi ji.“

„Mně se tomuhle snad ani nechce věřit. Že se tu budem prát o rohožku do koupelny.“

„Už nejseš v Bílým domě,“ poznamenala s uspokojením Dorcas.

„Máš trestný bod za krádež. Půjdeš k hlášení. A teď mi dej ten zatracenej hadr.“ Dozorkyně přistoupila k Mirandě, která se z rohožky ani nehnula a sevřela ji oběma rukama.

„Nedám.“

Carmonová po ní hrábla, Miranda ucukla. Jak sebou škubla, vrazila ramenem dozorkyni do napřažené paže. To už se u vchodu do cely utvořil hlouček. Vězeňkyně zavřeštěly vzrušením, protože všechny dobře věděly, co bude dál.

„To je napadení!“ vykřikla triumfálně Carmonová, napřímila se a o krok odstoupila. „Jseš v prdeli, Pornohvězdo.“

Vězeňkyně byly jako v transu. Jako čumilové na místě strašlivé, vzrušující nehody. Carmonová jednou rukou lovila ze zadní kapsy zápisník trestů a druhou rukou už je vyháněla ze vchodu.

„A co moje rohožka?“ zakvílela Cassie.

„Už se dočkáš,“ řekla Carmonová. Když se hlouček rozptýlil, dozorkyně se přiloudala zpátky do cely, zamávala tlustým blokem, z kapsy vytáhla pero a zuby z něj stáhla čepičku.

Miranda semkla víčka ještě pevněji a přiblížila ucho k odtoku. Sem už se víckrát nevrátíš, slíbila si v duchu.

„Moje máma zbožňuje Johna Wayna.“ Miranda poznala hlas Viv z první cely s výhledem na pult ostrahy. Vložila se do hovoru a zeptala se Viv, jestli někde nevidí eskortní bachařku.

V potrubí to zahučelo. „Vydrž, kouknu,“ řekla Viv.

V potrubí se rozhostilo ticho, které ale vzápětí vystřídalo tlumené zlobné zamumlání. „Ta už jde ven.“

Viv se vrátila. „Už je tady, brouku. Vypadá to, že dělá papíry. Každou chvilku budeš venku.“

Miranda se posadila na podlahu vedle záchodu a opřela se zátylkem o chladnou zeď. Pak se ve špehýrce objevil zarudlý obličej Carmonové oříznutý špehýrkou těsně u obočí. Když odemkla trojitě zámky, usmála se. Dveře se otevřely dokořán. „Pojď domů, Pornohvězdo,“ řekla a zněla z toho opravdová náklonnost. „Vše odpuštěno.“

Miranda si nebyla jistá, jestli si doopravdy pamatuje to, co se dělo těsně předtím, než pro ni před dvěma děsivě dlouhými týdny přišla dozorkyně přidělená na izolaci. Dorcas se loudala kolem její cely a zastavila se ve vchodu. „Cassie ti vzkazuje, že si máš tu podělanou rohožku nechat. Řekla jsem jí, že to nebylo správný. Ukradla jsem, co nebylo moje, ale nikdy jsem o ničem neřekla, že je to moje, když nebylo. Chápeš?“

A Miranda chápala. Zvláštní. Vězeňská logika jí začínala dávat smysl.

Tohle všechno Franku Lundquistovi vylíčila. Pak zmlkla a usrkávala chladnoucí čaj. Konečně odtrhl zrak od poznámek a nepatrně na ni kývl. Objevil se mu v obličejí zachmuřený výraz, nebo to byla jen změna světla? Vzhledla k oknu za jeho hlavou. Průzračně modrá obloha a keř, který odsud ze suterénu vypadal jako nohatý. Musel to být vítr ve větvích. Prostě se v místnosti hnuly stíny.

„Rád bych s vámi provedl diagnostiku,“ řekl. „Abychom si stanovili nějakou výchozí pozici.“